

Amt, ved at foreslaae, at hele dets Gjæld til Veikassen, der omtrent er 350,000 Rb., skal eftergives. Jeg kan nu vel ikke andet end overordenligt meget glæde mig over den Beslutning, som det andet Thing saaledes har taget, og over, at den høitærede Minister har sluttet sig til den, og jeg skal i fuldeste Maal billige denne Beslutning, uden hvilken jeg troer, at man vilde trykke det nævnte Amt alt for haardt med Hensyn til dets fremtidige Velbyrde, men jeg troer dog derhos at burde bemærke, at man ikke i altfor høi Grad maa betone den Generensitet, som derved fra Statskassens Side vises Ringkjøbing Amt; thi, holder man sig til den bestaaende Tilstand, saa er det klart, at Ringkjøbing Amt ikke i den nærmeste Fremtid eller endog i en rund Tid vilde kunne afbrage Noget af denne Gjæld til Statskassen; det er jo nemlig bestemt i de tidligere Veianordninger, at Amtene ikke skulle bidrage til Hovedlandeveisene udover 1 Rb. pr. Lønne Hartkorn, idet Amternes Bidrag af $\frac{1}{3}$ af Udgifterne til disse + de 2 Mk. ikke maatte overstige 1 Rb. pr. Lønne Hartkorn. Naar nu Ringkjøbing Amt skulde afbrage de 350,000 Rb. ved en Forrentning med 4 pCt., foruden alene at bidrage til sine Hovedlandeveis, er det temmelig klart, at der ikke bliver Noget afbraget til Statskassen; det er selvfølgelig kun ved en Forandring af den bestaaende Tilstand, at der bliver Tale om en Afbetaling fra Ringkjøbing Amts Side af dets omtalte Gjæld. — Er man imidlertid slaaet ind paa den Vej at eftergive Gjæld til Veikassen, hvad jeg, som sagt, for Ringkjøbing Amts Vedkommende er aldeles enig i, saa troer jeg, at det vilde have været stemmende med Retfærdighed, at man ikke var bleven staaende ved Ringkjøbing Amt, men at man havde gjort det Samme ved Viborg Amt. Dette Amt har nemlig næst Ringkjøbing Amt den største Gjæld til Veikassen, som noget Amt har; den beløber sig til 60,759 Rb., ligesom der desuden er flere andre Grunde, der særligt kunde tale for, at Viborg Amt toges i Betragtning. Skøndt det Tilskud, som Amtet for Diebliffet har fra Statskassens Side, nemlig, som jeg for nævnte, 528 Rb. aarligt, ikke er for Stort at regne, saa at altsaa Standsningen af dette Tilskud ikke vil bevirke nogen vieblikkelig Forøgelse af

Amtets Repartitionsfonds Udgifter til Hovedlandeveisene, der for Tiden udgjøre 58 fl. pr. Lønne Hartkorn, maa det dog vel erindres, at dette kun gjælder den nuværende Tilstand, hvor der blot er Tale om de allerede færdige Veie, men det er klart, at man dog fornuftigvis ikke kan blive staaende herved; man maa tillige holde sig for Die, hvor store Udgifter Amtet vil faae ved Anlæget af de Veie, som Viborg Amt har et billigt Krav paa at erholde, naar det skal vente at faae sit Veinet i en nogenlunde tilfredsstillende Orden i en ikke altfor fjern Fremtid. I saa Henseende vil det vise sig, at Viborg Amt er meget uheldigt tillet. Dette Amt har nemlig til sine 55 Svadratmile ikke mere $\frac{3}{4}$ Mill. Hovedlandvei og grundforbedrede mindre Landeveie paa Svadratmilen; i Bilaget til den ovenfor nævnte Commissions Betænkning er der for Viborg Amts Vedkommende opgivet 77 Mile grundforbedret Vej, og der er altsaa 30 Mile tilbage, som ere vedtagne at skulle grundforbedres i den nærmeste Fremtid. Det er selvfølgelig klart, at der vil komme til at paahvile Viborg Amt en ikke ubetydelig Velbyrde, for at tilvejebringe dette manglende Antal Veie, og jeg troer endog at turde sige, at man feiler, naar man antager, at Viborg Amts Veinet vilde blive fyldestgørende, naar disse 30 Mile blive færdige; der vil vistnok udfordres Mere. — Men hvad der desuden taler for, at Viborg Amt bør komme i Betragtning til at faae Hjælp, er den betydelige Mængde af uopdyrket Hedeland, som findes indenfor Amtets Grændser, nemlig 18 Svadratmile. Enhver, som har kendt Viborg Amt for endogsaa mindre end 15 Aar siden, vil let kunne overbevise sig om den i høieste Grad heldige Fremgang, som Opdyrkingen har havt i dette Amt paa Grund af dets Communicationsmidlers Forbedring; jeg skal saaledes eksempelvis nævne Viborgs nærmeste Omegn og den store Hebe, som ligger i Nærheden af Viborg mellem Viborg og Randers, Tapsheden. Jeg troer, at den Hjælp, som kan ydes til Viborg Amt, ikke alene vil være til Gavn specielt for dette Amt, men tillige for hele Landet, idet enhver Tid Land, der kan forsvinde af det store uopdyrkede Hebeareal, der endnu findes indenfor vort Lands Grændser,